

Arrest

nr. 61 463 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, treedt op 22 oktober 2007 in het huwelijk met B.G., van Georgische nationaliteit.

De verzoekende partij komt het Rijk binnen op 6 december 2008, in het bezit van een visum type C.

Op 24 december 2008 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring te Antwerpen.

Op 19 februari 2009 dient zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit in functie van haar echtgenoot die op dat ogenblik beschikt over een legale verblijfstitel in België.

De verzoekende partij wordt toegelaten tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2010 maakt de politie van Antwerpen een samenwoonstverslag op. Zij stellen dat verzoeksters echtgenoot sinds 4 juni 2010 in de gevangenis in Georgië verblijft.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er voor de echtgenoot van de verzoekende partij een voorstel tot schrapping is opgemaakt.

Op 27 januari 2011, met kennisgeving op 15 februari 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde G., N.

*geboren te (...) op (...)
van Georgische (Rep.) nationaliteit,
verblijvende te (...)
toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op*

REDEN VAN DE BESLISSING: (1)

Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit het samenwoonstverslag opgemaakt op 30.10.2010 door de politie van Antwerpen, blijkt dat de echtgenoot van betrokkene sedert 04.06.2010 vastzit in de gevangenis in Georgië, bijgevolg is er geen sprake meer van samenwoonst tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt tevens dat er voor de echtgenoot van betrokkene sedert 30.10.2010 een voorstel is tot ambtelijke schrapping.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

Voorts legt de verzoekende partij ter terechtzitting een “aanvullend verzoekschrift” neer dat zij ook per bode aan de Raad bezorgde. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat het neerleggen van dergelijk bijkomend verzoekschrift, buiten de beroepstermijn, niet is voorzien in enige wettelijke bepaling of in het Procedurereglement.

Dit “aanvullend verzoekschrift” wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “*artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel (...)*”

Zij verwoordt het middel als volgt:

"Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing die op 24 juni 2009 aan verzoekster betekend werd, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, §2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit het samenwoningsverslag opgemaakt op 30.10.2010 door de politie van Antwerpen, blijkt dat de echtgenoot van betrokkene sedert 04.06.2010 vastzit in de gevangenis in Georgië, bijgevolg is er geen sprake meer van samenwonen tussen echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt tevens dat er voor de echtgenoot van betrokkene sedert 30.10.2010 een voorstel is tot ambtelijke schrapping. "

Het is inderdaad zo dat verzoekster en haar echtgenoot reeds sinds november 2008 niet meer samenwonen. Echter, de gemachtigde van de minister heeft nagelaten te onderzoeken waarom verzoekster in deze positie terecht is gekomen.

Niet alleen was zij niet op de hoogte van haar echtgenoot voor de Belgische Federale Politie, het is overigens door deze activiteiten dat haar echtgenoot zich op dit moment in de Georgische gevangenis bevindt en zij niet meer met hem kan samenwonen.

Onder de gegeven omstandigheden is het dan ook niet aan verzoekster te verwijten dat de samenlevingsverplichting van art. 42 quater §1,4 van de wet van 15.12.1980 niet werd nageleefd.

Door op basis van de aangehaalde argumenten te besluiten dat verzoekster na een wettig verblijf het land waarin zij zich zeer succesvol maakte als actrice, en door omstandigheden waarin haar niets te verwijten valt, meer nog, de Federale instanties op de hoogte zijn van de exacte omstandigheden van de opsluiting van haar echtgenoot, binnen de 30 dagen het land dient te verlaten, handelde verwerende partij niet enkel onzorgvuldig maar ook erg onredelijk. Verzoekster is naar België gekomen om hier haar leven op te bouwen samen met haar echtgenoot. Door de acties van de Federale Politie in het buitenland kan zij niet meer met haar echtgenoot samenwonen.

Verzoeker niet alleen verwijten dat zij niet meer met haar echtgenoot samenwoont in de gegeven omstandigheden, maar haar om deze reden ook haar verblijfsvergunning af te nemen en haar te dwingen naar haar land van herkomst terug te reizen, is bezwaarlijk redelijk te noemen.

De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn, maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden. Door zich slechts op de formele samenlevingsplicht te baseren, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in vernoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geenszins duidelijk aangeeft wat volgens haar 'de redenen waarom zij in die positie is terechtgekomen' zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de beslissing niet voldoende gemotiveerd zou zijn. Daarenboven geeft zij zelf toe dat ze sinds november 2008 niet meer samenwoont met haar echtgenoot, wat de reden is op basis waarvan de bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, aangezien er naast juridische overwegingen ook feitelijk uiteengezet wordt waarom verzoeksters verblijf geweigerd wordt. De motivering draagt de bestreden beslissing en is bijgevolg afdoende en deugdelijk.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet.

De beslissing luidt immers als volgt:

(...)

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu wordt de juridische grondslag vermeld: toepassing van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt eveneens vermeld: verzoekster onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vervoegde vreemdeling; er is geen sprake meer van samenwonen omdat de echtgenoot van de verzoekende partij sedert 4 juni 2010 in de gevangenis in Georgië "vastzit" en er een voorstel tot ambtelijke schrapping is. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (...)"

De bestreden beslissing wijst erop dat er geen werkelijk huwelijksleven meer is, dat de echtgenoot van de verzoekende partij sedert 10 juni 2010 in de gevangenis in Georgië verblijft, dat partijen niet meer samenwonen en er een voorstel tot ambtelijke schrapping in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij is opgesteld. Deze feitelijke gegevens vinden steun in het administratief dossier, waaronder in het samenwonenverslag van 30 oktober 2010. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze feitelijke gegevens niet betwist. Ter terechtzitting verandert de verzoekende partij het geweer van schouder en stelt zij dat haar echtgenoot tijdens zijn vakantie in Georgië werd opgepakt en in de gevangenis is terechtgekomen. Zij stelt dat haar echtgenoot onschuldig is vastgehouden en dat haar geen enkele schuld treft.

De verzoekende partij verwijt het bestuur geen onderzoek te hebben verricht naar de redenen waarom zij in deze situatie is terechtgekomen. Zij benadrukt dat haar echtgenoot in de gevangenis verblijft omdat hij (voor haar ongekende) activiteiten had voor de Belgische Federale politie (verhaal dat ter terechtzitting wordt gewijzigd) en het niet aan haar te wijten is dat de samenwoningsplicht – door de

verzoekende partij verkeerdelijk omschreven als zijnde een voortvloeisel van artikel 42 quater § 1, 4 van de Vreemdelingenwet dat in casu geen toepassing vindt – niet is nageleefd. Zij wijst erop dat zij in België succesvol is als actrice. Beslissen haar verblijfsvergunning af te nemen en haar een bevel te geven is volgens de verzoekende partij onzorgvuldig en onredelijk.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij geen werkelijk huwelijks- en gezinsleven meer onderhoudt. Het gegeven dat deze situatie niet aan haar te wijten is en zij een succesvolle carrière heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat er geen huwelijksleven is, wat de verzoekende partij overigens niet ontkent. De verwerende partij kon dan ook op kennelijk redelijke wijze oordelen dat er geen huwelijksleven is en ten gevolge hiervan het verblijf beëindigen. De verzoekende partij toont niet aan dat een gevoerd onderzoek naar de beweegredenen van het ontstaan van deze situatie in casu kon leiden tot een andere besluitvorming. Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de voorwaarden gedurende de periode omschreven in artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan door het bestuur aangegrepen worden om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu het geval is. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat geen rekening kan gehouden worden met de stukken die de verzoekende partij aan het verzoekschrift toevoegt en die niet aan de verwerende partij werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient zich bij de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*artikel 42 quater S4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*”

Zij verwoordt het middel als volgt:

“Artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet stelt letterlijk :

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. ”

Het blijkt duidelijk uit de stukken dat verzoekster het slachtoffer is geweest van een bijzonder schrijnende situatie. Haar echtgenoot werkte zonder dat zij het wist in opdracht van de Federale Politie, en is bij een buitenlandse actie ten onrechte in de Georgische gevangenis terecht gekomen. Zij weet niet of en wanneer hij zal worden vrijgelaten.

De situatie waarin zij in België is alleen te komen te staan, en het voor haar niet meer mogelijk is met haar echtgenoot samen te leven, en bovendien de onzekerheid over zijn eventuele vrijlating, is niet minder dan schrijnend te noemen.

Bovendien kan verzoekster het bewijs voorleggen dat zij op een arbeidskaart C heeft voor België, en dat zij tijdens haar legale verblijf in België een zeer succesvolle carrière heeft opgebouwd als actrice, (stuk 4 als bijlage).

Zij levert dan ook het bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf te kunnen instaan.

Door verzoekster het verblijfsrecht te ontnemen op basis van artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet, zonder hierbij rekening te houden met de specifieke omstandigheden, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid het artikel 42 quater §4 van diezelfde wet geschonden. Verzoekster valt immers volledig onder de voorwaarden die een uitzondering maken op de algemene toepassing van artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Op deze basis is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook aangewezen.”

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster stelt dat zij het slachtoffer is geweest van een bijzonder schrijnende situatie. Haar echtgenote zou, zonder dat zij het wist, in opdracht gewerkt hebben van de Federale politie en hij zou bij een buitenlandse actie ten onrechte terecht zijn gekomen in de Georgische gevangenis.

Verzoekster stelt verkeerdelijk als zou haar verblijf beëindigd zijn bij toepassing van artikel 42quater §1, 4°. De beslissing tot weigering van verblijf werd daarentegen genomen in uitvoering van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet. Immers verzoekster deed een aanvraag gezinshereniging met haar echtgenoot, zijnde een niet-EU onderdaan. Artikel 11 §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. (...)”

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet kan geenszins geschonden zijn door de bestreden beslissing aangezien dit artikel geen toepassing vindt in casu.

Verder luidt artikel 11 van de vreemdelingenwet als volgt:

“ (...) De minister of zijn gemachtigde houdt in het bij zonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

Verwerende partij heeft de eer te stellen, louter ten overvloede, dat verzoekster op geen enkele wijze duidelijk uiteenzet dat zij zich zou bevinden in een schrijnende situatie. Evenmin heeft ze de verwerende partij hiervan op de hoogte gebracht voordat de bestreden beslissing genomen werd.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3. De verzoekende partij kan de schending van artikel 42 quater § 4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren omdat zij niet de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie heeft. Haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfstitel verkreeg, is geen burger van de Unie maar heeft de Georgische nationaliteit. Bijgevolg is artikel 42 quater § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Voorts merkt de Raad op dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij niet werd beëindigd op grond van artikel 42 quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet maar op grond van artikel 11 § 2 van de

Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij een gezinshereniging heeft aangevraagd met haar echtgenoot die geen EU onderdaan is.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN